

SONETS PER NADAL

I

Aquest dia ens acosta la Seva hora de vida;
 de cap a peus em faig dispost pel seu esclat,
 ben amatents els ulls per ~~el~~ any que arriba; *al nou*
 poca menja en treuria un seny ~~negre~~ emplomissat.
 Alguns homes voldrien veure-hi una epifania:
 lleures, menjar i beguda, altres van a caçar.
 Jo, en canvi, agullonant mon cansament, voldria
 d'aquest temps l'ardu tema sense repòs pensar.
 Es a dir: què pot l'Home, veire de cap enorme,
 esbrinar tot mirant aquest cel que s'encén?
 Però de nou em cal ~~davant~~ pels Morts agenollar-me
 mentre aquestes campanes de Nadal, -blanc paper
 amb figures d'infants que ~~surquen~~ d'un trineu, *s'aboquen*, -
 dringuen en el silenci que al meu voltant s'estén.

II

Ah, Crist nat, jo t'adoro! per l'ample cel ressona,
 i a mi ara em cal pensar un xic en el passat:
 quan tenia deu anys, vaig dir una gran mentida,
 per ~~la qual~~ *ella* un noi ^{et} negre va ser bastonejat.
 Ara que els anys se'n van, voltats d'una aura espessa,
 els veig rebótre encara com pilotes pel prat,
 deixeu-los ~~havia~~ que avui tornin, mentre sonen trompetes
 l'antiga cantilena del Crist que s'ha encarnat.

Sord i cec, sense haver retrobat els sentits,
 jo m'estic, insegur del que sento i retrobo,
 sabedor, tanmateix, que un malson no té sons;
 per això, cap i mans ociosos, m'aclofo
 mentre fina el desembre, davant ~~del foc que lluu~~, *l'esclat del foc*,
 castigat per uns crims dels quals seria absolt.

Allen Tate